

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Judecătoria Constanța (Rumunia) w dniu 18 lipca 2018 r. – R / P

(Sprawa C-468/18)

(2018/C 381/06)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Judecătoria Constanța.

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: R.

Strona pozwana: P.

Pytania prejudycjalne

- 1) W przypadku, gdy do sądu państwa członkowskiego wniesiono pozew zawierający trzy żądania, to znaczy żądanie rozwiązania małżeństwa rodziców małoletniego dziecka, żądanie ustalenia odpowiedzialności rodzicielskiej za to dziecko oraz żądanie orzeczenia w przedmiocie zobowiązania alimentacyjnego wobec dziecka, czy postanowienia art. 3 lit. a), art. 3 lit. d) i art. 5 rozporządzenia nr 4/2009⁽¹⁾ mogą być interpretowane w ten sposób, że sąd orzekający w przedmiocie rozwodu, który jednocześnie jest sądem zwykłego miejsca pobytu pozwanego oraz sądem, przed którym pozwany wdał się w spór, może orzekać w przedmiocie żądania dotyczącego świadczenia alimentacyjnego na rzecz dziecka, mimo iż stwierdził on, że nie ma jurysdykcji do orzekania, w przedmiocie odpowiedzialności rodzicielskiej za to dziecko, czy też żądanie dotyczące świadczenia alimentacyjnego może być rozstrzygnięte tylko przez sąd mający jurysdykcję do orzekania w przedmiocie powództwa dotyczącego odpowiedzialności rodzicielskiej za dziecko?
- 2) W tej samej sytuacji, jeśli chodzi o sąd odsyłający, do którego wniesiono pozew, czy żądanie dotyczące świadczenia alimentacyjnego na rzecz dziecka ma charakter akcesoryjny względem powództwa dotyczącego odpowiedzialności rodzicielskiej w rozumieniu zgodnie z art. 3 lit. d) wspomnianego rozporządzenia?
- 3) W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie drugie, czy leży w nadrzędnym interesie dziecka, aby właściwy sąd państwa członkowskiego orzekał na podstawie art. 3 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 4/2009 w przedmiocie żądania dotyczącego zobowiązań alimentacyjnych rodzica wobec małoletniego dziecka ze związku małżeńskiego, w stosunku do którego wniesiono pozew o rozwiązanie, biorąc pod uwagę, że w odniesieniu do wykonywania władzy rodzicielskiej wspomniany sąd orzekł, iż nie ma jurysdykcji, stwierdzając w orzeczeniu mającym powagę rzeczy osądzonej, że nie zostały spełnione warunki określone w art. 12 rozporządzenia Rady (WE) nr 2201/2003 z dnia 27 listopada 2003 r. dotyczącego jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, uchylając rozporządzenie (WE) nr 1347/2000⁽²⁾?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 4/2009 z dnia 18 grudnia 2008 r. w sprawie jurysdykcji, prawa właściwego, uznawania i wykonywania orzeczeń oraz współpracy w zakresie zobowiązań alimentacyjnych (Dz.U. L 7, s. 1).

⁽²⁾ Dz. U. 2003, L 338, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Augstākā tiesa (Łotwa) w dniu 23 lipca 2018 r. – AS „PrivatBank”

(Sprawa C-480/18)

(2018/C 381/07)

Język postępowania: łotewski

Sąd odsyłający

Augstākā tiesa

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca i wnosząca odwołanie: AS „Privatbank”

Druga strona postępowania: Finanšu un kapitāla tirgus komisija (Komisja ds. Rynków Finansowych i Kapitałowych)

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy zgodny z art. 2 ust. 2 dyrektywy⁽¹⁾ jest przepis prawa krajowego, który przewiduje, że Komisja [ds. Rynków Finansowych i Kapitałowych] ma prawo zbadać skargi wnoszone przez użytkowników usług płatniczych również wówczas, gdy mają one za przedmiot usługi płatnicze, których nie dokonano w EUR lub w walucie krajowej jednego z państw członkowskich, i, co za tym idzie, stwierdzić, że doszło do naruszenia [ustawy o usługach płatniczych i pieniądzu elektronicznym] i nałożyć sankcje?
- 2) Czy art. 20 ust. 1 i 5 oraz art. 21 ust. 2 tej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że przewidują one możliwość, iż odpowiedni organ krajowy sprawuje nadzór i nakłada sankcje również w odniesieniu do usług płatniczych, których nie dokonano w EUR lub w walucie jednego z państw członkowskich spoza obszaru euro?
- 3) Czy właściwy organ jest uprawniony, celem sprawowania funkcji nadzorczych, o których mowa w art. 21 i 20 dyrektywy, czy też przeprowadzania postępowań dotyczących skarg, o których mowa w art. 80–82 dyrektywy, do rozstrzygnięcia powstałych między płatnikiem a dostawcą usług płatniczych sporów wynikających ze stosunków prawnych, o których mowa w art. 75 dyrektywy, i może on ustalać, kto jest podmiotem odpowiedzialnym za niewykonaną lub wadliwie wykonaną transakcję płatniczą?
- 4) Czy ten właściwy organ, wykonując funkcje nadzorcze, o których mowa w art. 21 i 20 dyrektywy, czy też przeprowadzając postępowania dotyczące skarg, o których mowa w art. 80–82 dyrektywy, musi uwzględnić wydane przez sąd arbitrażowy orzeczenie, w którym rozstrzygnięty został spór między dostawcą i użytkownikiem usług płatniczych?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2007/64/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 listopada 2007 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego zmieniająca dyrektywy 97/7/WE, 2002/65/WE, 2005/60/WE i 2006/48/WE i uchylająca dyrektywę 97/5/WE (Dz.U. 2007, L 319, s. 1)

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Budapest Környéki
Közgazgatási és Munkügyi Bíróság (Węgry) w dniu 26 lipca 2018 r. – Farmland Kft. /
Földművelésügyi Miniszter**

(Sprawa C-489/18)

(2018/C 381/08)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Budapest Környéki Közgazgatási és Munkügyi Bíróság

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Farmland Kft.

Druga strona postępowania: Földművelésügyi Miniszter

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przepisy zawarte w rozporządzeniu ministra rolnictwa i rozwoju wsi nr 22/2010 z dnia 16 marca 2010 r., w rozporządzeniu ministra rolnictwa i rozwoju wsi nr 34/2010 z dnia 9 kwietnia 2010 r., w rozporządzeniu ministra rolnictwa i rozwoju wsi nr 25/2011 z dnia 7 kwietnia 2010 r. i w rozporządzeniu ministra rolnictwa i rozwoju wsi nr 22/2011 z dnia 25 marca 2010 r., zgodnie z którymi wniosek rolnika o przyznanie wsparcia odrzuca się w oparciu wyłącznie o zbiór kryteriów dotyczących tzw. „uprawnionego użytkownika gruntu”, określonych w przepisach krajowych, oraz o brak tzw. „zaświadczenia o użytkowaniu gruntów”, który wynika z tych kryteriów, mimo że producent unijny spełnia pozostałe kryteria dotyczące wniosku o przyznanie wsparcia, a konkretnie może wykazać, że zadeklarowany obszar jest w jego posiadaniu, czyli że gospodaruje nim i go uprawia, są zgodne z prawem Unii?